

ПОНЯТТЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРАЦІВНИКІВ ПРАВООХОРОННОГО ОРГАНУ

XXI століття – століття новітніх технологій, змін та трансформацій. При цьому ці зміни стосуються не лише науки і техніки, але й політики, геополітики, і ролі держави та її органів у забезпеченні належного рівня життя її громадян та осіб, що законно перебувають на її території, а також захист їхніх прав, свобод та законних інтересів.

В цьому контексті надзвичайно актуальним є дослідження статусу правоохоронних органів, оскільки саме вони є одним із ключових стовпів суспільства, який забезпечує законність, порядок та безпеку нашої держави.

Завдання правоохоронних органів у новітньому суспільстві є надзвичайно складними та різноманітними. З одного боку, вони повинні бути готові відповідати на виклики сучасного світу, такі як кіберзлочинність, тероризм, організована та міжнародна злочинність. З іншого боку, вони повинні гарантувати захист прав людини, забезпечувати рівність перед законом та прозорість і довіру громадян до правоохоронних органів всередині держави. Поряд з цим необхідно розуміти, що в правоохоронних органах несуть службу та працюють також люди, які потребують реалізації своїх прав і свобод, та їх захисту, як громадяни, так і як носії спеціального адміністративно-правового статусу, що пов'язаний із безпосереднім несенням служби в правоохоронних органах. У зв'язку з цим, важливим для науковців та теоретиків права і правоохоронної діяльності є дослідження та встановлення адміністративно-правового статусу працівників правоохоронних органів в цілому та його окремих елементів.

Вивчаючи поняття «адміністративно-правового статусу» нами було звернено увагу на праці Н. М. Оніщенко та О. В. Зайчука, які стверджують, що правовий статус - це система прав, свобод, законних інтересів та обов'язків суб'єкта суспільних відносин, які закріплені та гарантовані державою згідно чинного законодавства. Вони вважають, що характерними ознаками правового статусу є: 1) універсальність (який поширюється на всіх суб'єктів); 2) індивідуальність (який відображає особисті особливості людини та її реальне становище у суспільних відносинах); 3) взаємозв'язок з іншими компонентами; 4) системність [1, С. 366]. За висловами Т.А. Коломоець, адміністративно-правовий статус представляє собою сукупність прав та обов'язків, які визначаються нормами адміністративного права для конкретного органу. У той же час, ключовим аспектом набуття суб'єктом адміністративно-правового статусу є наявність у нього конкретних прав та обов'язків, які відтворюються як у межах адміністративних правовідносин, так і поза ними [2, С. 64]. Науковиця в сфері адміністративного права У. І. Ляхович розглядає правовий статус, як складну юридичну концепцію, що визначає правове положення будь-якого суб'єкта у суспільстві та державі. Ця концепція гарантує реалізацію та захист прав, свобод та законних інтересів учасників правовідносин [3]. В свою чергу В.Б. Авер'янов пропонував інше розуміння поняття адміністративно-правового статусу. Так, на його думку, це комплекс суб'єктивних прав та обов'язків, які є конкретно визначені за тим чи іншим суб'єктом, та передбачені

адміністративно-правовими нормами називаються адміністративно-правовим статусом. Також він визначав конкретні ознаки від яких залежить набуття адміністративно-правового статусу. До них науковець відносив: існування в особи адміністративних прав та обов'язків, які вона може реалізувати; закріплення таких прав та обов'язків нормами права; характеризує особливості такого становища суб'єкта [4].

Дослідивши точки зору окремих теоретиків у сфері адміністративного права, варто зазначити, що ми вважаємо, що під адміністративно-правовим статусом варто розуміти сукупність прав та обов'язків, що передбачені нормами адміністративного права та закріплені за конкретним суб'єктом. Які працівник може реалізувати виконавши свої службові обов'язки.

Список використаної літератури:

1. Теорія держави і права. Академічний курс: підручник / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 688 с.
2. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс : підруч. Київ, 2011. с. 284.
3. Ляхович У. І. Організаційно-правове забезпечення реалізації адміністративно-правового статусу державного службовця: дис... канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / Уляна Іванівна Ляхович. – К., 2008 // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// adminpravo.com.ua](http://adminpravo.com.ua).
4. Авер'янов В.Б. Органи виконавчої влади в Україні. НАН України, Інститут держави і права ім. В.М.Корецького. Київ: Ін Юре. 1997. 48 с.